

MEMÒRIA DE LA GENT GRAN DEL BARRI

Divendres, 8 de novembre de 2024

Avui hem sortit al carrer per entrevistar la gent gran del barri. Tenim tres testimonis que han respost les nostres preguntes: en Gregorio, la Maria i la Cèlia.

En general, afirmen que abans es comunicaven per mitjà de cartes, ja que no hi havia mòbils, però en Gregorio afirma que, si volia comunicar-se, havia de fer-ho cara a cara. També creuen que no hi ha cap època que sigui millor, ni la d'abans ni l'actual; segons ens afirma Gregorio, "cada època té les seves coses bones i les dolentes, cap d'elles és millor." Segons els avis, abans hi havia més seguretat, jugaven més al carrer..., però ara les feines són millors i la gent diversa és més acceptada.

Cap dels tres creu que les xarxes socials siguin bones, cadascun d'ells té els seus motius. En Gregorio diu que hi ha gent molt dolenta que et pren els diners, i la Maria i la Cèlia creuen que són dolentes perquè els nens d'ara no surten a jugar al carrer i es passen el dia enganxats als mòbils.

La majoria de testimonis afirmen que no els agradava viure a l'època franquista; no es podia parlar català i havien de cantar el "Cara al sol" (l'himne franquista) cada matí a l'escola. El Gregorio diu que ni bona ni dolenta, ja que ell va viure tota la vida al camp i hi treballava, per tant, no va anar a l'escola.

Un segon grup d'alumnat va entrevistar altres persones:

L'Antoni, un bon home de 85 anys provinent de Jaén, ens descriu la seva vida ara ja fa més de 70 anys: cada família tenia 6 fills i dormien tots junts a la mateixa habitació. No es veien gaire amb la família, ja que vivien allunyats els uns dels altres, treballaven al camp, i els pocs que anaven a l'escola tenien una educació pèssima. Però també tenen moltíssimes anècdotes, rialles i una infantesa espectacular. Sovint es reunien molts infants i jugaven tots plegats.

En Felip, un senyor de 60 anys provinent de Sevilla, ens explica la seva infantesa: tenien 2 fills per família. Si volien trucar per telèfon, havien d'anar al carrer, on hi havia cabines de telèfon. Tenien corrals amb animals a les cases, es comunicaven per carta i a l'escola els castigaven picant-los amb el regle! En general, s'ho passaven bastant bé.

El Hassan fa 30 anys que viu a España provinent del Marroc. Ens relata el seu dia a dia ara fa uns 20 anys: vivia amb 5 germans, jugaven a futbol quan tenien temps lliure, també feien les feines de casa i per comunicar-se utilitzaven cartes.

A un altre testimoni li agradava fer natació i jugar a tennis, dues activitats que li aportaven una gran satisfacció i que practicava amb regularitat. En aquells temps, la comunicació era molt diferent de com la coneixem avui en dia. No hi havia telèfons mòbils ni internet, així que si volia quedar amb algú, havia de recórrer a mètodes tradicionals. Això significava enviar cartes, que requeria paciència i dedicació, o bé esperar a trobar-se amb els seus amics a l'escola. Aquella forma de relacionar-se fomentava una connexió més profunda, ja que les trobades eren molt esperades i valorades.

Avui en dia, considera que vivim en una època daurada plena de facilitats. La tecnologia ens ha permès comunicar-nos instantàniament, i les xarxes socials han canviat radicalment la manera en què ens relacionem.

Aquest testimoni treballava d'arquitecte i li agradava molt la seva professió; dissenyar espais que poguessin millorar la vida de les persones era una font constant d'inspiració per a ell. Creu fermament que les xarxes socials poden ser una eina molt útil per compartir idees i projectes, però alhora lamenta que sovint se'n fa un mal ús. Les distraccions i la superficialitat que sovint les acompanya poden desvirtuar el seu potencial.

Pel que fa a la música, tenia una opinió ben formada: la millor música era la d'abans. Sent que les cançons d'altres èpoques tenien una profunditat emocional i una qualitat artística que sovint manquen a les produccions actuals. La nostàlgia per les melodies i les lletres que havien marcat la seva joventut era palpable, i sovint es troba escoltant vells discos que l'ajuden a recordar moments especials de la seva vida.

En resum, tot i que reconeix els avantatges del món modern, també valora les experiències i les relacions que s'establien en un temps més simple, on la comunicació era un art i la música, una veritable expressió de sentiments.

Un tercer grup va entrevistar dos avis: el primer es deia Pep i el segon era en Joan. En Pep ens va dir que, a la seva època els joves eren més feliços que avui dia, ja que no hi havia allò de les xarxes socials. Després vam parlar sobre l'època franquista: en Joan va dir que era difícil i dura, però en Pep pensa el contrari; diu que era una bona època per comunicar-se amb els altres.

També ens van dir els dos que, quan eren petits, amb 12 anys, treballaven al camp.

En resum, aquests testimonis valoren la part positiva de tots aquests avenços que s'han produït en els últims temps, però també en veuen la part negativa. Senten nostàlgia d'altres temps que semblen que van ser millors, però també són conscients que en molts aspectes s'ha anat a millor.

En conclusió, pensem que el fet de conèixer el nostre passat ens pot ajudar a millorar el present.